

ŽIVLJENJE BREZ MENE

Na vrhu strehe v nebo strmim,
ničesar okrog, le čas,
z rokami se po zraku lovim,
vse je tiho, a vendar naglas.

Odmislilim vzklike in ulice hrup,
vem le za nebo in zrak,
sem me pripeljal je obup,
ko prestopila sem prag.

Ponovno vstanem in pogledam v tla,
le gledam navzdol, ničesar ne slutim,
ljudi in taksiste v zmedi sveta,
kot zadnja kaplja čez rob se počutim.

Z nasmeškom na obrazu zapiram oči,
omahnem in padam vse bližje k tlem,
vidim ulico v soju luči,
kaj se dogaja okrog, sploh ne vem.

Ljudje so kričali, buljili v tla,
umikali z grozo so se v očeh,
tam na tleh je ona bila,
z nasmeškom na obrazu, s krvjo na dlaneh.

ZELENA KAMELA

Videla sem slona, ki prečkal je most,
krta, ki kot sokol je letel,
mačko, ki je grizla kost,
medveda, ki na smreki je ždel.

Dež je padal, ko sijalo je sonce,
in mavrica je oživela,
razprostirala se na vse konce,
in čez njo je tekala kamela.

Najprej sem v smehu pela,
živali brez smisla so se zdele,
ker pa nisem čisto nič razumela,
so mi v oči solze privrele.

Lara Zupančič, Osnovna šola Trebnje

Dobitnica ŽUPANČIČEVE FRULICE ZA LETO 2007

100% ONESNAŽENOST

izvor – ni več znan
datum rojstva - pozabljen
ime – se trudiš zaman
priimek – že izrabljen

vzdevek – jih je preveč
kraj – zadnja galaksija
rod – nič več živeč
zvok – deveta dimenzija

številka – nimam telefona
pesem – da, nikdar izdana
prostor – pod plastjo ozona
ljubezen – vedno zaigrana

oči – prozorno slepe
lasje – bledijo v rjavi
roke – ne utrujene, ne lepe
misel – nisem več pri pravi

Lara Zupančič, Osnovna šola Trebnje

Dobitnica ŽUPANČIČEVE FRULICE ZA LETO 2007

PREKRATKA KRAVATA

Želela je, da se konča,
ker preveč jo je bolelo,
konec vsaka zgodba ima,
verjela je, da bo uspelo.

Sovražila je svet, ljudi,
za veselje ji mar ni bilo,
je tavalala nekje v temi,
kot da bolje bo tako.

Več naprej, nazaj ni znala,
v napačno smer se svet je vrtel,
prehitro se je res predala,
ker je nihče ni razumel.

Vzela, je brusila nože,
da svoj konec naredi,
a niso ji predrli kože,
ji niso segli do kosti.

V bloku okno je odprla,
in v obupu skoz skočila,
mislila, da je umrla,
v bistvu je le tla zgrešila.

Nazadnje v sobo je stopila,
kravato si poveznila,
a kaj ko je ugotovila,
da prekratka je bila.

In končno jo je spreletelo,
da dano ji živeti je,
zato ji vse je spodletelo,
usoda ve, kaj prav je in kaj ne.

Lara Zupančič, Osnovna šola Trebnje

Dobitnica ŽUPANČIČEVE FRULICE ZA LETO 2007

SITA SEM PISANJA PESMI O TEBI

Sita pesmi sem pisanja,
dovolj imam že rim iskanja.

Ti si vse kar piše v njih,
ta pesem, verz, prekratek stih.

Pa saj ne veš, da zate pišem,
ne veš, da tvojo podobo v mislih rišem.

Morda v tiste tebi namenjene stihe gledaš,
a da namenjeni so tebi – tega se ne zavedaš.

Ali pač mi ni dovolj pisanja,
mi ni dovolj še rim iskanja.

Še o tebi pesmi bom pisala,
a nikoli jih ne bom prebrala.

Zatorej bom čuvala skrivnost,
saj med nama vlada most.

SIVINA

Po papirju črnilo se razliva še vedno,
vse ostalo je sivo, preživeto, bedno.

Toliko odtenkov sive, ki pa nimajo življenja,
ne kažejo čustev, ljubezni, hrepenenja.

V oči mi režeta le črna in bela,
a vsaka od njiju je po svoje zbledela.

Kam so izginile vse barve, ki so bile,
zelene poljane, rdečo srce.

Zdaj pa je vse kot stara fotografija,
zbledela, ki je noben več ne razvija.

Še zadnjič razmažem packe črnila,
in odidem od sive, ki mi ne bo več sledila.

Lara Zupančič, Osnovna šola Trebnje

Dobitnica ŽUPANČIČEVE FRULICE ZA LETO 2007

PESEM

Pesem je lahko majhna ali velika,
lahko se vsakogar ali nikogar dotika.
Lahko od smeha poka
ali od žalosti brez konca joka.
Lahko ti ne pove prav nič ali vse,
odvisno,
kaj pesniku po glavi gre.
Lahko ti govori,
kako vzhaja sonce
ali kako živijo pikapolonce.
Lahko pripoveduje samo o ljubezni
ali stoka o strašni bolezni.
Lahko opisuje gradove in prince
ali težave sosedove Tince.
Lahko se je trdno rima drži
ali brez nje kar sama stoji.
Tako ima pesem različne oblike
ali je čisto brez vsake odlike.

Kaj pa pesnik?
Pesnik ve,
da je pesem pisati težko,
še posebno,
če se ne spomni, kaj in kako.

Janž Snoj, Osnovna šola Prežihovega Voranca, Ljubljana

SLIKA

Mesto je umolknilo, potopljeno v spanje.

Je kje še kdo, ki se ni ujel v sanje?

Noč je prekrila nebo in mestne oblike,

pred stolpom ostal je le mož,

naslonjen na vrata v grajske hodnike.

Z nagnjeno glavo nekaj tuhta, premišljuje,

luna ga od daleč osvetljuje.

Tako mi njegovo žalost slika kaže,

nemo visi na steni in ne laže.

Janž Snoj, Osnovna šola Prežihovega Varanja, Ljubljana

NEBO

Gledam te in občudujem
ter čisto tiho se sprašujem - kdaj?
Kdaj si odpočiješ,
da v novih barvah spet zasiješ?
Kdo ti prinaša rožnato rdečo,
ki vsakič noč prežene spečo?
Kako se oblečeš v sinjo modrino,
da vidim ptice leteti čez tvojo jasnino?
Kaj mi sporočaš, ko se sivo jeziš
in z vso svojo silo besno hrumiš?
Se prav nič ne bojiš,
ko z oblaki in vetrom v neznano hitiš?
In kako ti uspe, da se pomiriš
in v brezmejni črnini neslišno zaspiš?
Zanima me, kako.
Kako lahko spiš,
ko podnevi v barvah nešteti žariš?

Nebo ...

Janž Snoj, Osnovna šola Prežihovega Varanja, Ljubljana

SANJE

Ko zvečer zapreš oči,
se navadno prav nič ne zgodi ...
In potem, še sam ne veš kdaj, kako in zakaj,
obda te črnina
in misli zapolni neskončna praznina.
Kdo ti lahko pove, kdaj se začnejo sanje
in kdaj je vse le navadno spanje?
Sanje so v glavi kar naenkrat,
vsega te prevzamejo
in se od tebe do jutra ne ganejo.
So kot dolga dolga pot brez konca z nešteto smermi,
kamor koli se obrneš, se ti kaj zgodi.
Kaj, če v zasedi nesreča preži,
kaj, če se sreča z vseh koncev smeji?
Kaj bo, ko preplezaš visoko pečino
in isti hip zdrsneš v neznano globino?
Kaj bo, če narediš le nekaj korakov
in že te lovi tolpa divjakov?
Kaj, če se preprosto sprehajaš
in naokoli brezskrbno pohajaš?
Zares se ne bo zgodilo nič, prav nič.
Če pomisliš, veš,
da sanjskega konca večinoma ni –
naj te zjutraj nežno sonce
ali kruta budilka iz spanja zbudi.

Janž Snoj, Osnovna šola Prežihovega Varanja, Ljubljana

DOMIŠLJIJA

Kadar dolgočasen dan nad mano *visi* – me reši domišljija.

Kadar sem čisto brez *moči* – me reši domišljija.

Kadar se utapljam v skrbih

ali se kaj hudega *zgodí* – me reši domišljija.

Če sem čudno slabe volje

in zares ne vem, kaj *bi* – me reši domišljija.

Ko si zaželim počitek,

medtem ko vse okrog mene *vrši* – me reši domišljija.

Če si želim zapustiti resničnost

in videti stvari, ki jih v resnici *ni* – me reši domišljija.

Ker hočem sam postavljati pravila

in početi nove in nove *stvari* – me reši domišljija.

Če hočem, da je črno belo

in da se noč v dan *spremeni* – me reši domišljija.

In ko nimam več idej za pesmi

in zmanjkuje mi *snovi* – me reši domišljija.

Janž Snoj, Osnovna šola Prežihovega Voranca, Ljubljana

PRAVLJICA

Že davno, nekdam, nekoč

po tleh ležala pomrla je čreda.
Osat strohnela je, objela betonska pljuča.
Med smerokazi pragozdov so iskali.
Nekdo odel se je vase,
postal navidezno ozračje,
bil za zmeraj nič...

že davno, nekdam, nekoč...

SKRIVNOST

Za freskami ozvezdij
mehko tkivo je planjave.
Vanjo ga zanese pot.

Zaplesal bo -
razkosan
z udi lasnega telesa.

Niko Šimenc, Osnovna šola Ljudski vrt Ptuj

LEGENDA

Govorili so:

»Pregnetel je lubje,
da iztisne sok,
izprsil si labodja krila
in prežvečil svež bršljan na sebi.

Spet bo jezdil samoroga,
spet prelistal drevorede,
spet uspaval drobno jagnje.«

Videli so ga.

Padel je v truplo umorjenega poeta
in v njem učil se pesniti tišino

KRATEK OPERATIVNI POSEG

Izruval si je prsni koš.
Tam pripne si strune harfe.
Nanje veter bo pihljaj.
Nanje veter bo igral.

Niko Šimenc, Osnovna šola Ljudski vrt Ptuj

BALADA IZ VOTLINE

(samotnemu trsu)

V majhnih kolibah iz okončin
doprski ljudje kamnitega spanca.
Nad njimi ščip brazd, izboklin,
za njimi pokrajina ravnine in klanca.

Ne pomni oko njih ne juter ne sonca
jutro je sen – v njem sončev privid.
Doprski ljudje so! in bodo do konca,
čakaje, da kraj jim je z nečim prevpit.

V majhnih kolibah iz okončin
v zglavju utrne se kdaj promenada.
Skelet posteljni ne pozna plitvin,
ne ve, kdaj kdo vanj iztli – iznenada.

Niko Šimenc, Osnovna šola Ljudski vrt Ptuj

ŠIVI

V mraku objeta svetovja,
odsevi z gladino v brezčasju,
galebi v nebesje poslani-
tesno, tesno skupaj.

Olja na platno neslišno,
stih in papir v lebdenju,
kože ob kože nevidno-
tesno, tesno skupaj.

Z bilkami veter somraka,
prah čez poti ostarele
in perje je s perjem oblaka-
tesno, tesno...

RELIEFI

*So goste razdalje in nizke nočne sipine
črne soli. So hladni kolobarji pranekoč
tesno zavrtinčenih krošenj v prazne duše
oblakov. Naokrog so tudi dvignjena*

*vzletišča za sive metulje, ki so in bodo venomer
naskrivaj vzvalovili proti soncu, da vsaj za hip
okusijo slasten sok rumenine, se znebijo svoje barve;
kasneje preprosto izginejo. Dlje za*

*njimi spijo globoke, težke jame,
ki dan za dnem so bolj in bolj vsute vase.*

Niko Šimenc, Osnovna šola Ljudski vrt Ptuj

ODTISI

Bos stopam po pesku,
za sabo puščam sledi.
Vsak korak nov odtis nariše,
in tam so,
dokler jih morje ne zbriše.

SVET KI GA NI

Kaj je to?
Mir v centru mesta.
Povsod tišina,
prazna cesta.
Nikjer ljudi,
ne avtomobila.
Na robu gozda,
dobra vila.

In pravi mi,
da nekje v meni
živi svet ki ga ni.

BESEDA

Beseda je kamen,
trda je, boli.
Beseda pero je,
lahko, nedolžno.
Včasih steče kot kri.

Dominik Vodopivec, Osnovna šola Milojke Štrukelj, Nova Gorica

DRUGJE

Oh, kako srce zmrzuje!
Moje srce.
In solze na licih mojih,
kot grenka so jezera,
ki zdaj, zdaj
se bodo zlile po obrazu.
Čutim jih, kako
ena za drugo polzijo.
Od oči do vratu,
od vratu po prsih navzdol.
Srce je nehalo biti.

Se je ustavilo?
Le za trenutek.
Spet bije,
enako kot prej.
Le, da je to nekje drugje.

KAKO SI

Kako si, ko te piči čebela?
Kako si, ko sonce posije?
Kako si, ko vetrič te nežen
popelje nad morje?
Povej mi.
Pogrešam te.

Sem jezna, ko me piči čebela.
Vesela sem, ko sonce posije.
Ko sapica zapihlja,
sem samo še v tebi.
Spomin.

Kako si, ko.....?
Jaz?

Dominik Vodopivec, Osnovna šola Milojke Štrukelj, Nova Gorica

FENIKS

Imam krila.
Letim nad oblaki.
Zdaj je tišina,
prej so se slišali koraki.
Pridruži se mi feniks.
Brez besed,
obideva ves svet:
Zurich, Ljubljana, Bangladeš...
Vem kaj misli.
Prah si in vanj se povrneš.

NAROBĚ SVET

Narobe svet
je tevs eboran.
Je svet domišljije,
je svet sanj.
Tam se najde
kotiček za vsakogar.
Tam rože rastejo
do neba.
Tja pride vsakdo
z domišljijo.

Dominik Vodopivec, Osnovna šola Milojke Štrukelj, Nova Gorica

NA KRILIH LJUBEZNI

V takšnem svetu kot je ta,
prostora je le za naju dva.
Včasih le v mislih sva se družila,
a zdaj svobodo sva zaslužnija.

V domišljiji, ki jo ta svet ima,
eno sva drug z drugim oba,
domišljiji tu ne konca ne kraja ni,
ljubezen se že kar smodi.

Do zdaj zdelo se mi je,
da to čustvo kot veter je,
ki pride, objame,
te z vso globino zajame,
a te izpusti,
kakor hitro se mu zazdi.
Jasno pa zdaj to ni več res. Ne ni!!

Romi Koželj, Osnovna šola Ledina, Ljubljana

BISTVO VSEGA

Prav zdaj bi najraje znorela,
cel svet bi preklela,
že vse življenje sem kot suženj,
ki samo dela, dela, dela ...

Sem kot zakleta,
realnosti usojena,
brez domišljije obsojena.

Tako ne morem naprej,
ne morem živeti,
ne življenja svojega imeti.

Ne morem se odločiti,
kako naprej oditi,
kako težav se znebiti,
kako samozavest dobiti.

Vse najraje bi pozabila,
se v domišljijo preselila,
svet z mislijo obnovila,
novo sedanost ustanovila.

A kaj, ko misel svojo glavo nosi,
se resničnost mi pokaže v pravi luči,
mi spet težava pred oči skoči.

Sama vem, da to prebredla bom že kdaj,
da svet tu je z namenom, da me muči kdaj pa kdaj
in, da prav nikdar, nikdar,
domišljiji zaupanja ne dam!!

Torej zakaj se prav vse vrti okoli nje,
ki resnico nam zastira pred očmi?
Zakaj se ti zaradi nje zdi,
da težav ni, problemov ni?

Iščeš odgovor na to,
čeprav veš,
da je prav v tebi ta problem,
ki preprečuje ti,
da premagaš vsak dvom,
da ugotoviš, da domišljije sploh ni
in, da si vse samo TI!!

Romi Koželj, Osnovna šola Ledina, Ljubljana

ODLOČITEV, PROBLEM, RAZREŠITEV

Tu si,
na svetu polnem laži,
svetu,
ki mu enakega ni.
Vidiš ga skozi lastne oči
in vanj dvomiš z mislimi.

Predstavljaš si ga takšnega,
v kakršnem želiš biti,
takšnega,
v kakršnem imaš kaj dobiti.
A to pot je domišljije,
ki ti vtisne vtise lažne, brez prvine.

Jaz,
želim si le resnice,
odločne, močne, končne ...
A vedno skrite!

Hočem do konca priti,
življenje v sebi zbuditi,
zaupanje dobiti
in zato nekaj narediti!

Imam res visoke cilje,
težko uresničljive
in daleč na milje!
In vem,
da me do njih ne bo odpeljala v domišljiji molitev,
temveč le močna odločitev.

Romi Koželj, Osnovna šola Ledina, Ljubljana

TRENUTEK DOMIŠLJIJE

Prašna cesta osivela,
pred teboj je zaživela,
mračna misel te je objela,
a ti je nisi sprejela.

Vsak korak postal je težji,
vsak strah vse večji.
Bil obup močnejši,
utrip tvoj iz trenutka v trenutek glasnejši.

V zahvalo želje svoje,
uzrl si zahajajoče sonce,
videl obzorje, res prekrasno,
sanje svoje, misli blazne,
ki pred tabo so lebdele,
prav kot ptici na krili bi sedele.
A slej ko prej bodo odletele,
tja v oblake bele.

Od sreče večne,
a mimobežne,
pozabil na rane si skeleče,
od nekdanj že v tebi preteče.

Ko tvoj krik razparal zrak je,
ko tvoj glas odmev postal je,
si zavedal se daljave,
daljave večne, vedno same.

Bil priča si domišljiji lastni,
res prostrani
in ne milini zadržani.

Romi Koželj, Osnovna šola Ledina, Ljubljana

ZADNJI CILJ

Zbudiš se v peklu,
vročem,
gorečem,
pekočem ...

Vse okoli tebe se smodi,
domišljija v tebi kar gori.
Vsak trenutek je bolj žgoča,
lava iz vulkana se spusti pekoča.

Ob begu ti že zmanjka sape,
ko domišljija v tebi še kar raste,
ko hudič pred tabo zraste.

Se z grozo prepletajo ti misli,
ti s smrtjo grozijo tisti,
katerim tvoja moč so strah, trpet, groza, poguba ...

In kot, da to bi bilo vse,
svet tvoj ves zamre.
Te tvoj lastni strah izda,
vse v tebi se preda.

A noč temna kot je ta,
premagati se je ne da.
To odločil si se sam,
v mislih svojih, v sanjah vstal,
moči tvoje več ni,
potočil zadnjo kapljo si krvi.
Bil si norec,
obsojen na konec.

Romi Koželj, Osnovna šola Ledina, Ljubljana

**RESNICA,
CILJ KONCA**

Teško je narediti korak
in živeti zato, da uspeti.
Teško se v sanje preseliti
in za vedno tam biti.

A na svetu ni poti,
katera brez konca bila bi,
prav nobene stvari,
za katero živel bi.
Ni napake,
ki skrajša korake.
A zakaj si tu ti,
pa ne veš kaj bi?

Jaz vem, da sem strela,
tako svareča,
s smrtjo grozeča.
Vem, da v domišljiji bom letela,
a se v realnost zaletela.

Nikdar ne bom dojela,
kaj sem prej imela,
ne vedela česa ni,
kaj izmislila sem si.

A ne bom se predala,
resnico bom iskala.
Se problemom postavila na pot,
se jih znebila,
jih razrešila.

A kako se spopadeš s problemi,
če v domišljiji so vsi tako nemi?

Živela zato, da strah bom odbila,
ga zdrobila,
živela, da si samozavest ustvarila,
se težavam zoperstavila.

A kako jih najti?
Kako se v domišljiji sploh znajti?

Romi Koželj, Osnovna šola Ledina, Ljubljana

**DOMIŠLJIJA,
TO JE ...**

Kako boš vedel kaj je res,
če se zmotiš zares?

Kako občutiš,
če v domišljiji čustev ne slutiš?

Kako lahko žaluješ,
če v domišljiji stanuješ?

Kako vedeti kako naprej,
ne da bi poslušal koga prej?

Kako človek v sanjah živi,
če ga tam ni?

Kako boš živel,
če domišljije ne boš imel?

Zakaj ne letiš,
če si to želiš?

Domišljija je sama svoj svet,
v katerem se znajdeš ves prevzet.

Domišljija so sanje, ideje so, pogledi na svet.
To zamisli so tvoje, želje, strahovi,
lahko so duhovi.

Tu vse je mogoče,
vse je res, vse je lahko.
In ni je stvari, ki je ne dobiš. Tako!

V tem svetu resnica je skrita,
vedno prikrita.
Te domišljija zavaja,
misel osvobaja.

Tu se zgodi to česar ni.
In prav lahko se ti zazdi,
domišljijsko vsemogoče,
zares nemogoče.

Romi Koželj, Osnovna šola Ledina, Ljubljana